

‘Hij zou wel 100 worden, zei hij altijd’

Toen de vriend van Marina Milenkovic (52) volkomen onverwacht overleed, bleef zij achter met zijn twee kinderen. Hij bleek niets geregeld te hebben. Hij was ijzersterk en ‘zou wel 100 worden’. Zij raakte daarna verstrikt in een ondoorzichtig woud van regels en wetten rond erfenissen. Ze specialiseerde zich tot executeur van nalatenschappen en schreef er een boek over, ‘zodat niemand diezelfde ellende hoeft door te maken.’

→ **PAGINA 16**

‘Hij zei dat hij ijzersterk was en wel honderd zou worden’

Toen de vriend van Marina Milenkovic (52) volkomen onverwacht overleed, bleef zij achter met zijn twee kinderen. Hij had niets geregeld en zij raakte verstrikt in een ondoorzichtig woud van regels en wetten rond erfenissen.

Tegenslag

In Tegenslag vertellen ondernemers, bestuurders, politici en kunstenaars over de dieptepunten in hun loopbaan. En hoe zij die te boven kwamen.

Plotseling werd het doodstil in de grote witte zaal. Waar net nog artsen en verplegers druk bezig waren geweest met reanimeren, heen en weer lopen, overleggen en uitleggen, heerste nu niets dan stilte. Na drie kwartier reanimeren was de conclusie onontkoombaar; ze konden niets meer voor Bertus doen. ‘Iedereen keek naar me. Sommigen huilden.’

Terwijl het personeel van het Haagse Westeinde Ziekenhuis druk doende was het hart van haar vriend weer op gang te krijgen, had Marina hun verteld dat zijn kinderen al op jonge leeftijd hun moeder kwijtgeraakt waren. Dat ze niet ook nog hun vader mochten verliezen. Ze had verteld dat ze een latrelatie hadden, omdat hij zijn muzikantenbestaan combineerde met de zorg voor zijn kinderen en zij een eigen carrière had in Den Haag. De artsen en verplegers deden meer dan hun best voor hem. Hij was pas 49 jaar.

Marina Milenkovic (52) is geboren in Belgrado, studeerde daar economie en liep stage in Nederland toen de Joegoslaviëoorlog uitbrak. Als dochter van een Kroatische moeder en een Servische vader kon en wilde ze niet terug naar huis. Tegen wil en dank bleef ze in Nederland, waar ze als au pair aan het werk ging om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning. Uiteindelijk kwam ze als beleidsmedewerker bij de Raad van State terecht. Daarnaast richtte ze Sermaya op, haar eigen onderneming, waarmee ze Nederlandse bedrijven onder andere koppelt aan ondernemingen in de landen van voormalig Joegoslavië. ‘Om iets terug te doen voor mijn land.’

Bertus was beroepsmuzikant. Hij speelde tuba, basgitaar en contrabas bij de Marinierskapel der Koninklijke Marine uit Rotterdam die elk jaar op Prinsjesdag meeloopt met de gouden koets. ‘Daar stond ik vanuit mijn raam bij de Raad van State altijd naar te kijken. Zonder het te weten had ik hem dus al vaak gezien.’

‘Ik heb altijd kinderen gewild. Ik moest eerst mijn grote liefde verliezen om ze te krijgen’

Hun eerste date belde hij af. ‘De oppas had afgezegd en hij kon niet weg. Daarom vroeg hij of ik naar hem toe wilde komen. Hij woonde in een doodlopende straat in een klein dorpje in de polder. Ik had een vriendin standby aan de telefoon voor het geval hij een engerd zou zijn. Maar Bertus opende de deur en het was liefde op het eerste gezicht. Van beide kanten.’

Hij was weduwnaar en zocht eigenlijk een vrouw die in zijn onregelmatige muzikantenleven voor het huishouden en zijn kinderen kon zorgen. ‘Maar zo’n vrouw ben ik niet.’ Het werd een latrelatie. In de weekenden was ze bij hem en de kinderen, kookte en bracht wat structuur aan in het huishouden en zijn administratie. ‘Ik begon er weleens over dat hij zijn nalatenschap moest vastleggen, maar dat lachte hij weg. Hij zei dat hij ijzersterk was en zeker 100 zou worden. Alleen de voogdij over de kinderen hebben wij samen geregeld. Verder lag niets vast.’

BUITEN BEWUSTZIJN

Tijdens de herfstvakantie van 2012 kwam Bertus na een lange werkdag naar Den Haag. ‘Hij was moe, maar we gingen toch samen naar bikramyoga. Daar zag ik dat bepaalde oefeningen waar hij normaal geen enkele moeite mee had, hem die dag niet lukten. Na afloop moest ik zo lang op hem wachten dat iedereen al weg was.’

Ze stapten in de auto. Bertus klaagde over keelpijn en benauwdheid, maar wilde toch zelf rijden. Na een paar minuten zakte zijn hoofd op zijn borst. Eerst dacht Milenkovic dat hij een grapje maakte. Dat deed hij vaker: doen alsof hij dood was. Ze hield van die humor, ‘maar nu riep ik alleen maar: “Bertus, doe normaal!”’ De auto begon te slingeren. Ze slaagde erin de auto langs de weg tot stilstand te brengen. Bertus was toen al buiten bewustzijn. ‘Achteraf weet ik dat het toen al gedaan was. Je hersenen kunnen maar een paar minuten zonder zuurstof.’ De ambulancemedewerkers reanimeerden hem nog vijftien minuten, voordat ze Milenkovic vertelden dat ze achter hen aan naar het ziekenhuis moest rijden.

Zo werd ze opeens fulltime moeder van twee kinderen van 11 en 14 jaar oud. Ze concentreerde haar uren bij de Raad van State in twee lange werkdagen en was de rest van de tijd in de polder. Al snel stroomden daar de rekeningen binnen. ‘Maar ik kon niks doen. Eerst moest ik wachten op de voogdijbeschikking, zodat ik in elk geval namens de kinderen beslissingen kon nemen. Dat duurde vier weken. De verklaring van erfrecht liet een paar maanden op zich wachten. Tot die tijd kon ik niet bij zijn rekeningen. Ik heb wel dertig-, veertigduizend euro van mijn eigen geld moeten voorschieten om die periode door te komen.’

Ongewild was ze verzeild geraakt in de ondoorgrondelijke wereld van erfbelasting, kredieten, hypotheeken, rechten en plichten. Ze kocht wetboeken en volgde een opleiding tot executeur. ‘Daar zat ik tussen de notarissen, vermogensbeheerders en advocaten. De lesstof stond vol met juridisch jargon waar ik totaal niet mee vertrouwd was.’

ZELFREDZAMEN

Ze hield vol totdat ze zich officieel ‘Register Estate Planner’ en executeur van nalatenschappen mocht noemen. Ze is lid van een selecte groep die echt begrijpt hoe erfrecht werkt. ‘Slechts 8% van de Nederlanders heeft zijn nalatenschap goed geregeld. Wie geld heeft, kan die kennis inhuren, maar wie geen tijd heeft om zich erin te verdiepen, betaalt al snel te veel belasting. Zelf heb ik destijds drie keer bezwaar aangetekend tegen een aanslag van de Belastingdienst en ik heb drie keer gelijk gekregen.’ Sindsdien weet ze het zeker: de toekomst is aan de zelfredzamen. ‘De overheid is er niet om het voor jou te regelen, dat moet je zelf doen.’

Toen alles geregeld was, verhuisde Marina met haar twee kinderen naar Den Haag. Ze nam ontslag bij de Raad van State en begon een nieuwe carrière als executeur van nalatenschappen. Ze besloot haar kennis te delen door een boek te schrijven. *Wat laat ik na?* is bedoeld om anderen te behoeden voor de situatie waar ze zelf in terecht kwam. Maar ze schreef het ook voor haar kinderen. ‘Ik heb zelf altijd graag kinderen gewild. Ik moest eerst mijn grote liefde verliezen om ze te krijgen. Dit boek is mijn nalatenschap aan hen.’

Linda Huijsmans is medewerker van Het Financieele Dagblad

Cv

- **1967** Geboren in Belgrado, Servië
- **1990** Economie, universiteit van Belgrado
- **1991** Aiesec-traineeship (studenten-uitwisseling)
- **2002-2016** Raad van State, financieel en economisch adviseur
- **2007-heden** Sermaya
- **2012** Overlijden partner
- **2017-heden** Alles-Geregeld.Nu, register estate planner en executeur nalatenschappen
- **2020** Publicatie boek ‘Wat laat ik na?’